



## PARAULA I VIDA

# «Era foraster i em vau acollir» (Mt 25,35)



Aquestes darreres setmanes a tot Europa i també a altres llocs del món hem estat vivint una allau d'emigrants i desplaçats que fugen dels seus llocs d'origen a causa de la guerra, la violència, la persecució religiosa o penúries de tota classe.

La terra és per a tots, i tots els pobles del món s'han forjat amb emigracions diverses. Ningú no ha de ser obligat a marxar de la seva pàtria, ningú no ha de ser perseguit per les seves idees o creences. I alhora és un dret poder triar el lloc de viure i trobar noves oportunitats. Això crea dificultats, però viure és tenir dificultats, i cal aprendre a dur-les endavant i a superar-les amb mesures justes i evangèliques. La paraula sempre profètica de Jesús, «era foraster i em vau acollir», del judici final (Mt 25,35), ens empeny a trobar solucions, a donar ajuda real. No podem deixar de recordar que també nosaltres a Catalunya, a Espanya, a Andorra, a Europa... vam ser emigrants o exiliats, i hem acollit emigracions successives.

Ens en podem sortir amb els recursos que tenim, si els aprenem a compartir solidàriament per arribar a tothom.

El Papa Francesc en una entrevista recent ha dit que el fenomen dels refugiats i desplaçats és «la punta d'un iceberg», ja que veiem aquests pròfugs, a aquesta pobra gent que s'escapa de la guerra, de la fam, però a la base està la causa: «un sistema socioeconòmic dolent i injust (...)». La persona ha d'estar al centre de la societat socioeconòmica, de la política», perquè «el sistema econòmic dominant avui ha descentrat la persona, posant en el centre el «déu diner», que és «l'ídol de moda»». També va insistir en l'acollida i en la importància d'acollir les persones tal com són, recordant que ell mateix és fill d'emigrants a Argentina, una nació acollidora de molts emigrants d'arreu del món.

L'Església no pot viure tancada en si mateixa, ha de sortir, de manera que, «entre una Església malalta i una Església accidentada, prefereixo l'accidentada —va dir el Papa— perquè, almenys, ha sortit».

A la nostra Diòcesi d'Urgell ens proposem estar al costat d'aquestes persones i del seu patiment i per això estem fent una campanya de recollida de fons que es destinaran en una primera fase a cobrir les necessitats de la crida que ha fet Càritas Europa, que coordina l'acollida

als refugiats principalment a Grècia, Macedònia i Sèrbia, llocs de rebuda que estan superats per l'allau de refugiats. I després també ens comprometem a acollir algunes famílies a través de les parròquies i Càritas parroquials, en col·laboració amb els ajuntaments.

Davant la tragèdia de desenes de milers de pròfugs que fugen de la guerra i de la fam, volem obeir la crida del Papa Francesc «perquè les parròquies, les comunitats religioses, els monestirs i els santuaris de tot Europa acullin una família de refugiats».

Més que una petició, les paraules del Papa contenen una ordre: «Em dirigeixo als meus germans bisbes d'Europa, veritables pastors, perquè en les seves diòcesis atenguin la meua crida, recordant que Misericòrdia és el segon nom de l'Amor. «Tot allò que fèieu a un de sol dels meus germans més petits, m'ho fèieu a Mi» (Mt 25,40).

Crist ens crida a atendre els més petits i abandonats. «Cal donar-los una esperança concreta, —demana el Papa. No només dir-los: «Ànims, paciència...!». L'esperança és combativa, amb la tenacitat de qui es dirigeix a una meta segura.»

† Joan-Enric Vives  
Arquebisbe d'Urgell

## ACTUALITAT

# Trobada d'inici de curs del SIM



Els seminaristes que aquest any conviuran al Seminari Major Interdiocesà (SIM), van fer una trobada d'inici de curs els 8, 9 i 10 de setembre al Seminari de Vic. Els acompanyaven el rector i vice-rector, **Norbert Miracle i Jaume Casamitjana**. El Seminari Interdiocesà acull els seminaristes de set diòcesis de la Tarraconense (Tarragona, Girona, Lleida, Solsona, Tortosa, Urgell i Vic). S'hi féu un Recés predicat per Mn. Casamitjana, i diverses xerrades com ara «El rostre de la misericòrdia» per part de Mn. Pere Oliva, vicari episcopal de Vic, i «El projecte Episcopus», a càrrec de Mn. David Compte, Vicari general del mateix bisbat. L'Arquebisbe d'Urgell, Joan-Enric Vives, Bisbe encarregat del SMI, també s'hi va fer present i els va exhortar a iniciar el curs amb disponibilitat i esperit obert a la crida de Déu. Els va remarcar alguns dels esdeveniments que marcaran el nou curs com ara el Sínode per a la Família i especialment l'Any Jubilar de la Misericòrdia.

## APUNTS PER A L'ANÀLISI

# Davant de Déu tots som immigrants i forasters

Quin cor és tan poc sensible que no ha estat colpit per les imatges de tants milers d'hommes i dones fugint dels seus països, jugant-se i sovint perdent la vida, cercant una altra terra on poder viure amb pau i/o amb més prosperitat? Qui no s'ha sentit impotent davant de tanta tragèdia humana? Quina indignació no ens provoca el capte-

niment d'aquells que són directament responsables de tant dolor?

Molt abans de les raons sociològiques, econòmiques i polítiques que aquests dies escoltem, no podem ignorar la pregunta adreçada per Déu i que encara ressona: On és el teu germà? La nostra resposta no hauria de ser la de Caïn: «No ho sé. Que potser sóc el guardià del meu germà?» (Gn

4,9), sinó descobrir en aquests immigrants, que ara truquen a les nostres portes, veritables germans de Jesús als quals Ell els atorga un caràcter sacramental: «Veniu beneïts del meu Pare... era foraster, i em vau acollir... Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, m'ho fèieu a mi» (Mt 25,31ss). I tinguem també el coratge de reconèixer com David que

davant de Déu també nosaltres «som immigrants i forasters» (1Cr 29,15).

Aquesta consciència, tanmateix, hauria d'anar acompanyada d'una acció, per petita que sigui, que defensés el dret bàsic d'aquestes persones que és el de no haver d'emigrar i de poder viure en pau i dignitat en la pròpia pàtria.

Concepció Huerta

## PALABRA Y VIDA

## «Fui forastero y me hospedasteis» (Mt 25,35)

Estas últimas semanas en toda Europa y también en otros lugares del mundo hemos estado viendo una avalancha de emigrantes y desplazados que huyen de sus lugares de origen debido a la guerra, la violencia, la persecución religiosa o penurias de toda clase. La tierra es para todos, y todos los pueblos del mundo se han forjado con emigraciones diversas. Nadie debe ser obligado a marchar de su patria, nadie debe ser perseguido por sus ideas o creencias. Y a la vez es un derecho poder elegir el lugar donde vivir y encontrar nuevas oportunidades. Esto crea dificultades, pero vivir es tener dificultades, y hay que aprender a llevarlas adelante y superarlas con medidas justas y evangélicas. La palabra siempre profética de Jesús, «fui forastero y me hospedasteis», del juicio final (Mt 25,35), nos apremia a encontrar soluciones, a dar ayuda real. No podemos dejar de recordar que también nosotros en Cataluña, en España, en Andorra, en Europa... fuimos emigrantes o exiliados, y hemos acogido emigraciones sucesivas. Saldremos adelante con los recursos que tenemos, si los aprendemos a compartir solidariamente para que lleguen a todos.

El Papa Francisco en una entrevista reciente dijo que el fenómeno de los refugiados y desplazados es «la punta de un iceberg», ya que vemos estos prófugos, a esta pobre gente que se escapa de la guerra, del hambre, pero en la base está la causa: «un sistema socioeconómico malo e injusto (...) La persona debe estar en el centro de la sociedad socioeconómica, de la política», porque «el sistema económico dominante hoy ha descentrado la persona, poniendo en el centro al “dios dinero”, que es “el ídolo de moda”. También insistió en la acogida y en la importancia de acoger a las personas tal como son, recordando que él mismo es hijo de emigrantes en Argentina, una nación acogedora de muchos emigrantes de todo el mundo. La Iglesia no puede vivir encerrada en sí misma, tiene que salir, por lo que, «entre una Iglesia enferma y una Iglesia accidentada, prefiero la accidentada —dijo el Papa— pues, al menos, ha salido.»

En nuestra Diócesis de Urgell nos proponemos estar al lado de estas personas y de su sufrimiento y por eso estamos haciendo una campaña de recogida de fondos que se destinarán en una primera fase a cubrir las necesidades de la llamada que ha realizado Cáritas Europa, que coordina la acogida de los refugiados principalmente en Grecia, Macedonia y Serbia, lugares de llegada que están superados por la avalancha de refugiados. Y luego también nos comprometemos a acoger algunas familias a través de las Parroquias y Cáritas parroquiales, en colaboración con los Ayuntamientos. Ante la tragedia de decenas de miles de prófugos que huyen de la guerra y del hambre, queremos obedecer la llamada del Santo Padre Francisco «para que las parroquias, las comunidades religiosas, los monasterios y los santuarios de toda Europa acojan una familia de refugiados». Más que una petición, las palabras del Papa contienen una orden: «Me dirijo a mis hermanos obispos de Europa, verdaderos pastores, para que en sus diócesis atiendan mi llamada, recordando que Misericordia es el segundo nombre del Amor. «Cuanto hicisteis a uno solo de estos, mis hermanos más pequeños, conmigo lo hicisteis» (Mt 25,40). Cristo nos llama a atender a los más pequeños y abandonados. «Hay que darles una esperanza concreta, —pide el Papa—. No sólo decirles: “¡Ánimo, paciencia...!” La esperanza es combativa, con la tenacidad de quien se dirige a una meta segura.»

† Joan-Enric Vives  
Arzobispo de Urgell

# Comença el cinquè curs de l'Escola Diocesana de Formació

El cinquè curs de l'Escola Diocesana de Formació Permanent del Bisbat d'Urgell va iniciar-se el passat dia 26 de setembre.

L'acte inaugural, al Santuari del Sant Crist de Balaguer, va ser presidit per l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, i el Director de l'Escola, Mn. Antoni Elvira.

Mons. Vives va obrir el temps de formació que enguany segueixen 24 persones d'arreu de la diòcesi, amb diferents ocupacions, però en tots els casos molt vinculades a la tasca pastoral de les parròquies. El curs 2015-2016 s'ofereixen dos grans temes: una introducció al Nou Testament i un curs d'aprofundiment a la celebració de la fe.

Pel que fa a la introducció al Nou Testament, Mn. Ramon Sàries, reconegut biblista, s'encarrega del gruix de les xerrades de formació, en que també participaran Mn. Joan-Antoni Mateo,



Mn. Antoni Elvira i Mn. Ricard Barba. Les persones que enguany han iniciat el segon curs d'aprofundiment, treballaran en el coneixement del calendari litúrgic, en les dimensions teològica i pastoral de la litúrgia, en el paper del cant i de la música en la litúrgia, en els espais litúrgics i en l'Ars Celebrandi. També es treballarà sobre la Doctrina Social de l'Església i per tant, la persona humana

i els seus drets; per acabar amb un aprofundiment de l'ecologia humana integral, *Laudato si'*, del Papa Francesc. En aquest curs els ponents són la Dra. Teresa Compte i el Dr. Francesc Torralba; i el Dr. Xavier Parés, Mn. Melcior Querol, Mn. Eduard Salinas i Mn. Jaume Mayoral.

Els cursos integra un recés per a laics que tindrà lloc el 19 de setembre i un altre a la Quaresma.

► **Festa de l'Exaltació de la Santa Creu.** La Festa Major de la Vila de Ponts està dedicada a la devoció religiosa de la festivitat de l'Exaltació de la Santa Creu, que l'Església celebra el 14 de setembre. Enguany la celebració de l'Exaltació començarà davant de la Casa de la Vila, al mig de la Plaça Planell, on el seguici encap-



çalat per la cobla de música, els gegants, les autoritats que hi participen i els fidels va pelegrinar fins l'església parroquial on van

ser rebuts pel Rector de la parròquia. La missa fou concelebrada pel Rector, Mn. Jaume Mayoral, per Mn. Josep Sauter, Mn. Bonifaci Fortuny i el diaca permanent Mn. Josep Caba. La Coral Pontsiana (que enguany celebra els seus 40 anys) ha solemnitzat amb els seus cants i la seva música l'ofici religiós.

## LA VEU DEL PAPA FRANCESC

## CATEQUESI SOBRE LA FAMÍLIA

## Els fills

En aquesta catequesi voldria parlar del fill o, millor, dels fills. M'inspiro en una bonica imatge d'Isaïes. «Tots aquests s'han aplegat per venir cap a tu. Els teus fills arriben de lluny, les teves filles són dutes als braços. Ho veuràs i t'estremiràs de goig. El teu cor, meravellat, s'eixamplirà» (60,4-5a).

La joia dels fills fa bategar els cors dels pares i reobre el futur. Els fills són la joia de la família i de la societat. No són un problema de biologia reproductiva, ni és una de tantes maneres de realitzar-se. I encara menys són una

possessió dels pares... No. Els fills són un do, són regal: ho enteneu? Els fills són un do. Cadasun és únic i irrepètible; i això no obstant està sens dubte lligat a les seves arrels. Ser fill i fills, de fet, segons el disseny de Déu, significa portar en un mateix la memòria i l'esperança d'un amor que s'ha realitzat engendrant la vida d'un altre ésser humà original i nou. I per als pares cada fill en ell mateix és diferent.

A un fill se l'estima perquè és fill: no perquè és maco, o perquè és així o aixà; no, perquè és fill! No perquè pensa com jo o fa el que

jo vull. Un fill és un fill: una vida generada per nosaltres però destinada a ells, al seu bé, al bé de la família, de la societat, de tota la humanitat.

El quart manament demana als fills —i tots en som!— honorar el pare i la mare (cf. Ex 20,12).

Que Jesús, el Fill etern, que va ser fill en el temps, ens ajudi a trobar el camí d'una nova irradiació d'aquesta experiència humana tan simple i tan gran que és ser fills.

(Dilluns, 2 de novembre de 2015.)

# Inauguració del bicentenari de la Fundació de les Germanes de la Sagrada Família de Villefranche

El 1903 van arribar a la Vall d'Aran des de les seves comunitats a França i van crear dues comunitats a Vielha i a Les. Avui, la comunitat de religioses de la Congregació de la Sagrada Família de Villefranche, després de moltes vicissituds i vivències amb els aranesos, és molt estimada i respectada. Dedicada a la formació d'infants i a la cura de malalts, el passat 19 de setembre es va iniciar a Les el bicentenari de la fundació de l'Institut de la mà de Santa Emília de Rodat amb un acte entranyable que fou presidit per l'Arquebisbe Joan-Enric

Una Eucaristia presidida per Mons. Joan-Enric Vives fou l'acte central de la Jornada. L'Arquebisbe, en la seva homília, va animar la comunitat a mantenir viva la flama del seu carisma enmig del món canviant actual, que reclama una alta dosi de valor i d'espiritualitat, viu reflex de l'impuls de la seva fundadora, Santa Emília de Rodat.

Per les comunitats de la Vall d'Aran han passat una setantena de religioses en aquests més de cent anys de presència. A la resta d'Espanya, també està implantada a Las Rozas, Leganés-Zarzaquemada, barri de l'Aeroport, Madrid; Miranda d'Ebre (Burgos); Argamasilla de Alba i Alcázar de San Juan (Ciutat Real); i a Còrdoba.

Santa Emília, que va ser canonitzada el 23 d'abril de 1950, va morir el 19 de setembre de 1852, i deixà una Congregació en plena expansió, creant col·legis.

Expulsades de França per les lleis laïcistes el 1903 van arribar a la Vall d'Aran. «Que la nostra caritat travessi els mars», havia dit Santa Emília.

Avui la Congregació està present en quatre continents i a deu països. Els aranesos estimen molt les religioses, que amb el suport dels sa-

cerdots que han anat treballant en la pastoral de la Vall, han format cents de nens i nenes que avui formen la societat aranesa.



## Testimoni de vida religiosa lliurada a l'acompanyament dels aranesos

La Gna. Victòria Castro va arribar a Les l'any 1957, i va estar 5 anys treballant a l'escola de Vielha i 7 a

l'escola de Les. Tot i que va marxar 12 anys a d'altres destins, va retornar als anys vuitanta i no s'ha mogut

més. Ha assumit la tasca de Superiora durant molts anys, i ara ha cedit el testimoni a generacions més joves. Coneix la Vall com el palmell de la mà: «he estat tants anys que el conec de dalt a baix... si et dic la meua veritat, vaig arribar molt jove, i he trobat sempre uns sacerdots molt bons, és a dir que encara que estem molt aïllades de les cases de les altres germanes de la Congregació, mai ens ha faltat el suport espiritual i la Paraula de Déu». «Per a mi estar a la Vall significa la vida sencera, perquè he donat la meua vida aquí: jo ara em faig gran i visc com si no hagués fet res a la meua vida, he fet senzillament el que sóc... i reconec que és la meua terra, perquè vaig venir molt jove i en aquest indret he crescut com a persona. Dels 60 anys de vida religiosa, porto 47 aquí.»

Per a la Gna. Victòria, la fundadora és una gran inspiració: Émilie era la filla gran de Jean-Louis de Rodat i Henriette d'Pomayrols, una família pertanyent a l'antiga noblesa de Rouergue.

Santa Emília de Rodat va fundar la Congregació de les Germanes de la Sagrada Família de Villefranche dedicada a l'ensenyament dels fills dels pobres i l'atenció domiciliària als malalts.

### Nou «Centre Vall d'Aran» de Càritas.

Càritas d'Urgell inaugurarà el 19 de setembre el nou local de l'entitat a Vielha, a la Vall d'Aran. És un espai amb vocació de servei, que aglutina les activitats de formació i de suport i també l'atenció a persones i famílies en dificultats. El «Centre Vall d'Aran» va obrir primer les portes al públic, a partir de les quatre, i més tard es dugué a terme l'acte de benedicció i inauguració, que fou presidit per l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives.



## LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

**5. ■ Dilluns** (lit. hores: 3a setm.) [Dt 8,7-18 / Sl 1 Cr 29,10.11.abc. 11d-12a.12bcd / 2C 5,17-21 / Mt 7,7-11]. Tèmpores d'acció de gràcies i de petició. Sant Froilà, bisbe de Lleó; sant Atilà, bisbe de Zamora; santa Caritina, vg.; santa Faustina Kowalska, vg., polonesa, apòstol de la Divina Misericòrdia.

**6. ■ Dimarts.** [Jo 3,1-10 / Sl 129 / Lc 10,38-42]. Sant Bru (Colònia 1035 - Squillace 1101), prev., retirat al desert de Chartreuse, fund. Cartoixans (Ocart); sant Emili, mr.; santa Fe, vg. i mr.; santa Maria

de les Cinc Llagues, vg. Francisca-na.

**7. □ Dimecres.** [Jo 4,1-11 / Sl 85 / Lc 11,1-4]. Mare de Déu del Roser, commemoració de la victòria de Lepant (1571); sant Marc, papa (romà, 336).

**8. ■ Dijous.** [Mt 3,13-4,2a / Sl 1 / Lc 11,5-13] Sant Simeó el Just, profeta; sant Demetri, mr.; santa Taïs, penitent.

**9. ■ Divendres.** [Jl 1,13-15; 2,1-2 / Sl 9 / Lc 11,15-26]. Sant Dionís, primer bisbe de París, romà, i companys clergues, mrs. (s. III);

sant Joan Leonardi (Lucca 1541 - Roma 1609), prev. fund.

**10. ■ Dissabte.** [Jl 3,12-21 / Sl 96 / Lc 11,27-28]. Sant Tomàs de Villanueva (1486-1555), bisbe de València (agustinià), de Fuenllana; sant Sabí, ermità al Pirineu.

**11. ■ Diumenge vinent,** XVIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Sa 7,7-11 / Sl 89 / He 4,12-13 / Mc 10,17-30]. Santa Soledat Torres Acosta (Madrid 1826-1887), vg., fund. Serventes de Maria, vellejadores dels malalts (SM, 1851); sant Germà, bisbe i mr.

# Diumenge XXVII de durant l'any

## ▶ Lectura del llibre del Gènesi (Gn 2,18-24)

El Senyor-Déu digué: «No seria bo que l'home estigués sol. Li faré qui l'ajudi i l'acompanyi.» El Senyor-Déu modelà amb terra totes les bèsties salvatges i tots els ocells, i els presentà a l'home, a veure quin nom els donaria: el nom que l'home donava a cada un dels animals era el seu nom. L'home donà el nom a cadascun dels animals domèstics i salvatges i a cadascun dels ocells, però no en trobà cap capaç d'ajudar-lo i fer-li companyia. Llavors el Senyor-Déu va fer caure l'home en un son profund. Quan quedà adormit, li prengué una de les costelles i omplí amb carn el buit que havia deixat. Després, de la costella que havia pres, el Senyor-Déu va fer-ne la dona, i la presentà a l'home. L'home digué: «Aquesta sí que és os dels meus ossos i carn de la meua carn. El seu nom serà l'esposa, perquè ha estat presa de l'espòs.» Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva esposa, i des d'aquell moment ells dos formen una sola família.

## ▶ Salm responsorial (127)

R. *Que el Senyor ens beneeixi tota la vida.*

Feliç tu, fidel del Senyor, / que vius seguint els seus camins. / Menjaràs del fruit del teu treball, / seràs feliç i tindràs sort.

La teua esposa fruitarà com una parra, / dins la intimitat de casa teua; / veuràs els fills com plançons d'olivera / al voltant de la taula. R.

És així com els fidels del Senyor seran beneïts. / Que el Senyor et beneeixi des de Sió. / Que tota la vida puguis veure prosperar Jerusalem. R.

Que puguis veure els fills dels teus fills. / Pau a Israel! R.

## ▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 2,9-11)

Germans, Jesús, abaixat, va ser posat un moment per sota dels àngels, però ara, després de la passió i la mort, el veiem coronat de glòria i de prestigi, perquè Déu, que ens estima, va voler que morís per tots. Déu, que ho ha creat tot i ho ha destinat tot a ell mateix, volia portar molts fills a la glòria, i convenia que aquell qui els havia de guiar a la salvació fos consagrat pels sofriments. Tant el qui santifica com els qui són santificats tenen un mateix pare, i per això no s'avergonyeix d'anomenar-los germans.

## ▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 10,2-16)

En aquell temps, els fariseus anaren a trobar Jesús per provar-lo, i li preguntaren si el marit es podia divorciar de la seva dona. Ell els preguntà: «Què us va ordenar Moisès?» Li respongueren: «Moisès permet de donar a l'esposa un document de divorci i separar-se.» Jesús els digué: «Moisès va escriure aquesta prescripció perquè sou tan durs de cor. Però al principi, Déu creà l'home i la dona. Per això deixa el pare i la mare, per unir-se a la seva esposa, i ells dos formen una sola família. Per tant, ja no són dos, sinó una sola família. Allò que Déu ha unit, l'home no ho pot separar.»

Un cop a casa, els deixebles tornaren a preguntar-lo sobre això mateix. Jesús els digué: «Aquell qui es divorcia de la seva dona i es casa amb una altra comet adulteri contra la primera, i si la dona es divorcia del seu marit i es casa amb un altre, comet adulteri.»

## ▶ Lectura del libro del Génesis (Gén 2,18-24)

El Señor Dios dijo: «No es bueno que el hombre esté solo; le daré una ayuda apropiada.»

El Señor Dios formó de la tierra todos los animales del campo y todas las aves del cielo y los llevó ante el hombre para ver cómo los llamaba, ya que el nombre que él les diera, ése sería su nombre. El hombre impuso nombre a todos los ganados, a todas las aves del cielo y a todas las bestias del campo; pero para sí mismo no encontró una ayuda apropiada.

Entonces el Señor Dios hizo caer sobre el hombre un sueño profundo, y mientras dormía le quitó una de sus costillas, poniendo carne en su lugar. De la costilla tomada del hombre, el Señor Dios formó a la mujer y se la presentó al hombre, el cual exclamó: «Ésta sí que es hueso de mis huesos y carne de mi carne; ésta será llamada hembra porque ha sido tomada del hombre». Por eso el hombre deja a su padre y a su madre y se une a su mujer, y son los dos una sola carne.

## ▶ Salmo responsorial (127)

R. *Que el Señor nos bendiga todos los días de nuestra vida.*

Dichosos los que temen al Señor / y siguen sus caminos. / Comerás del trabajo de tus manos, / serás feliz y todo te irá bien.

Tu esposa será como parra fecunda / en la intimidad de tu casa; / tus hijos, como brotes de olivo / en torno a tu mesa. R.

Así es bendecido el hombre que teme al Señor. / Que el Señor te bendiga desde Sión / para que veas la prosperidad de Jerusalén / todos los días de tu vida y a los hijos de tus hijos. / ¡Paz a Israel! R.

## ▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 2,9-11)

Hermanos: al que fue rebajado un poco con relación a los ángeles, Jesús, le vemos coronado de gloria y dignidad por haber sufrido la muerte; de modo que, por la gracia de Dios, gustó la muerte en beneficio de todos. Convenía, en efecto, que aquel por quien y para quien todo fue hecho, queriendo llevar a la gloria un gran número de hijos, hiciese perfecto, mediante los sufrimientos, al jefe que debía guiarlos a la salvación. Porque el santificador y los santificados tienen todos el mismo origen. Por lo cual no se avergüenza de llamarlos hermanos.

## ▶ Lectura del evangelio según san Marcos (Mc 10,2-16)

En aquel tiempo se le acercaron unos fariseos y le preguntaron con intención de tentarlo: «¿Le está permitido al hombre separarse de su mujer?». Jesús les respondió: «¿Qué os mandó Moisés?». Ellos dijeron: «Moisés mandó escribir un acta de divorcio y despedirla». Jesús les dijo: «Moisés escribió este precepto por la dureza de vuestros corazones. Pero al principio de la creación Dios los hizo macho y hembra. Por eso el hombre dejará a su padre y a su madre y se unirá a su mujer y serán los dos una sola carne. De manera que ya no son dos, sino una sola carne. Por lo tanto, lo que Dios ha unido, que no lo separe el hombre». Ya en casa, de nuevo los discípulos le preguntaron acerca de esto; Jesús les dijo: «El que se separe de su mujer y se case con otra comete adulterio contra la primera; y si la mujer se separa de su marido y se casa con otro comete adulterio.»

## COMENTARI

# Sí que és possible, amb Déu



**E**l Gn 1-11 és un punt i a part essencial a la Bíblia: punt i a part pels relats no localitzables ni datables; essencial amb veritats bàsiques com Déu Creador del món, la igualtat de dignitat de l'home i la dona creats tots dos a imatge i semblança de Déu, amb la dona com *ajut d'igual a igual per fer costat* a l'home que reconeix: *Aquesta sí és os dels meus ossos i carn de la meua carn* (expressió bíblica que vol dir «ser dels meus») (Jt 9,2; 2Sa 5,1).

Quan li pregunten *si el marit es pot divorciar de la seva dona*, Jesús respon ressituant la qüestió en el projecte de Déu «al principi», distingint voluntat originària de Déu i posterior permissivitat de Moisès per ser *tan durs de cor*. El projecte diví del «*ser tots dos una sola carn*» és meta d'un camí amb etapes prèvies com l'amor obediència a Déu en agraïment a l'amor infinit que rebem d'Ell; la visió de fe sobre la sexualitat: *No sabeu que el vostre cos és temple de l'Esperit Sant?* (1Cor 6,19); la vivència esforçada de l'amor com el camí incomparablement més gran (1Cor 13,1); la consciència de cridats a ser avui més que mai *sal de la terra i llum del món* (Mt 5,13-14) en la defensa de l'Evangeli de la família com Església domèstica.

Una Església convocada a viure l'Any de la Misericòrdia no pot renunciar al projecte fundacional, ni al testimoniatge feliç com a peça clau de la Pastoral Familiar. Sense lamentacions ni desqualificacions acusatòries: «*No et deixis vèncer pel mal, ans venç el mal amb la força del bé*» (Rm 8,9).

El projecte cristià de família ens ha de reconduir cap a Déu, i l'amor a Déu ens ha de dur a revelar el seu projecte: venint de qui ve, no pot deixar de ser factible —amb l'ajut de la seva gràcia— i sobretot de ser font de felicitat.

Mn. José Luis Arín